

[Indenrigsministeren]

Her er jeg ved ordførerrækkens start, og jeg vil sige tak til de indlæg, der har været. Jeg synes nemlig, de har været overordentlig sobre på alle måder, i betragtning af hvor svære sager det er; man kunne godt frygte, hvordan en sådan debat kom til at foregå. En gang imellem kan man godt blive forfærdelig træt af politik, fordi det meget ofte drejer sig om økonomi og paragraffer osv., men her stiller vi altså folketinget over for den opgave for åben mikrofon med forskellige politiske opfattelser at diskutere noget så vanskeligt som et menneskesyn eller en måde at tackle tilværelsen på. Det er vel en opgave, som vi alle sammen må være overordentlig ydmyge over for, og jeg vil sige tak til de ordførere, der har haft ordet her, jeg synes, de har været utrolig spændende at lytte til.

Det er rigtigt, som fru Hanne Andersen sagde, at det er en debat, der lige er startet, men at det også er en utrolig vigtig debat. Derimod er jeg ikke enig med fru Hanne Andersen i, at debatten har været ført af få. Jeg synes netop, det har været kendetegnende, at både forskere og det, man kunne kalde almindelige mennesker, har deltaget på en utrolig engageret måde i debatten. Det er heller ikke rigtigt, at debatten først nu rigtig er begyndt. Vi har vist aldrig i dette land diskuteret noget så intenst, som det er sket i den debat, der har været ført det sidste halvandet år, og selvfølgelig mest intenst, efter at udvalgsrapporten var færdig. Det synes jeg vi skal hilse med stor glæde, for det viser faktisk, at det er muligt at etablere en dialog mellem forskere og os almindelige mennesker.

Fru Hanne Andersen sagde noget om – og det har også andre ordførere været inde på – at rådgivning og vejledning er vigtigt. Jeg er utrolig enig i, at der er en masse fysiske og psykiske spørgsmål i denne forbindelse, som vi bliver nødt til at tage hensyn til, og som gør det nødvendigt at rådgive og vejlede i langt højere grad, end vi har gjort før. Det gælder fostervandsprøver, og det gælder forskellige forsøg osv. Men det er ikke rigtigt, som det blev sagt, at der mangler ord om vejledning og rådgivning. Det har tværtimod været meget vigtigt for mig at præcisere dette, som det også fremgår af redegørelsen.

Et andet spørgsmål, som både fru Hanne Andersen og de fleste andre ordførere har beskæftiget sig meget med, er spørgsmålet

om forsøg med befrugtede æg. Jeg er selv usikker, det tror jeg også man kan se i redegørelsen. I det hele taget kan man vel ikke sige, at vi kan være skrāsikre i disse spørgsmål, for vi skal have alle vores følelser, vores moral og vores normer op at vende i en sådan diskussion.

Når jeg har sagt 14 dage, er det selvfølgelig efter forskningsmæssig rådgivning, men jeg kunne godt tænke mig at foreslå, at man sagde: disse 14 dage er det maksimale; så var vi ude over den diskussion, som mange er bange for, nemlig om vi ikke dermed giver mulighed for 25 dage, 30 dage osv. Jeg foreslår altså, at man sætter en overgrænse, for hvis man tager så kategorisk afstand fra forskning i befrugtede æg, som nogle ordførere har gjort, skal man være opmærksom på, at man dermed samtidig slår sig selv på munden, hvis man ønsker at forske i, hvorfor en del kvinder lider af barnløshed. Vi kan nemlig ikke finde ud af, hvad det er, der gør, at disse kvinder udstøder de æg, som de ellers ville beholde under normale forhold, hvis det ikke er muligt i et vist tidsrum at forske i, hvad der sker med de befrugtede æg. Ved ikke at ville forske i de befrugtede æg har man altså også frataget de barnløse kvinder en mulighed for at få hjælp på den måde.

Der er andre spørgsmål, hvor jeg er mere betænkelig, f.eks. når det drejer sig om at påvirke arvemassen, som en af ordførerne var inde på, ved f.eks. at korrigere for blødersygdomme o.lign. Det er jeg overordentlig betænkelig ved.

Fru Hanne Andersen talte også om en kommission, som jeg forstår at socialdemokratiet vil stille forslag om. Jeg kunne ikke rigtig høre, hvor stor forskellen var mellem det, regeringen foreslår i sin redegørelse, nemlig et råd, og så det, socialdemokratiet ville foreslå. Så vidt jeg kunne høre, var der kun ordet til forskel, og så kan vi vel blive enige om det. Jeg har desværre ikke set det forslag, og jeg synes i øvrigt, det havde været rimeligt, at man havde ydet den service, at vi kendte det, når vi nu havde debatten her i dag – men hvis den omtalte kommission først skal være færdig i 1989, vil jeg melde mig som absolut modstander, for så har kommissionen netop den klang, som jeg ikke bryder mig om, nemlig at det bliver et lang-